

Arrest

nr. 208 022 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 juni 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 180 581.

1.3 Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: F(...) F(...) L(...), H(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als F(...) F(...) L(...) H(...) geboren te (...) op (...) en als F(...) F(...) L(...) H(...) geboren te (...) op (...)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2015, aan betrokkene betekend op 08.06.2015.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij echter afstand van voormelde exceptie.

Het beroep is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zeer duidelijk verwezen naar de veiligheidssituatie van koptische christenen in Egypte:

Verzoeker is een koptisch christen en heeft in het verleden reeds, omwille van zijn geloof, ernstige problemen ondervonden in zijn thuisland. Hij werd reeds verschillende malen bedreigd en is ook om redenen van geloofsovertuiging zijn land moeten ontvluchten.

Het is dan ook onverantwoord in het licht van onder meer artikel 3 EVRM om in dergelijke levensbedreigende omstandigheden de verplichting op te leggen naar Egypte terug te keren.

Dat voormelde bedreigingen reëel zijn, blijkt eveneens uit de Resolutie van het Europees Parlement over de situatie in Egypte, waarin onder meer als volgt wordt gesteld:

“H. overwegende dat de spanningen tussen moslims en koptische christenen in Egypte zijn toegenomen sinds de afzetting van president Morsi van afgelopen zomer, en geleid hebben tot de verwoesting van tientallen kerken van koptische christenen;

I. overwegende dat in 2013 in Egypte wereldwijd de meeste incidenten met christenen hebben plaatsgevonden, waarvan ten minste 167 gevallen door de media zijn beschreven; overwegende dat er bijna 500 pogingen zijn ondernomen om kerken in het land te sluiten of te verwoesten en er minstens 83 religieus gemotiveerde moorden op christenen zijn gepleegd

10. veroordeelt scherp het geweld tegen de koptische gemeenschap en de verwoesting van een groot aantal kerken, gemeenschapshuizen en bedrijven overal in het land; spreekt zijn bezorgdheid uit over het feit dat de autoriteiten geen adequate veiligheidsmaatregelen hebben genomen om de koptische gemeenschap te beschermen, ondanks vele waarschuwingen;”

(stuk 10)

Berichten over de actuele (in 2015) toestand voor (koptische) christenen in Egypte bevestigen deze situatie.

Een triest hoofdpunt deed zich voor in februari van 2015. Er ontstond grote opschudding nadat de terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) een video verspreide waarop de onthoofding te zien was van 21 koptische christenen. Het feit dat de slachtoffers koptische christenen waren, vormde de directe aanleiding voor de gruweldaden (stuk 11: bericht uit GVA van 16.02.2015).

Willekeurig geweld tegen koptische christenen vormt actueel een reëel en ernstig probleem. Er is geen sprake van verbetering, integendeel. Door de onstabiele toestand in Egypte, neemt het geweld nog toe (stuk 12: bericht uit FoxNews van 5 mei 2015). Illustratief hiervoor is de aanval op een kerk, een week na de onthoofdingen, in een wijk waar 13 van de 21 onthoofde koptische christenen woonachtig waren (stuk 13: bericht uit FoxNews van 6 april 2015).

Dit geweld is zowel gericht tegen koptische christenen in persoon, als tegen kerken of christelijke bouwwerken.

Door de overheid werden een aantal maatregelen genomen om de situatie te verbeteren (althans in 2014). In de motieven van de bestreden beslissing alludeert het CGVS hier kennelijk ook op.

De praktijk leert dat deze maatregelen beperkt zijn, weinig verbetering teweegbrengen en bovendien niet het gewenste effect ressorteren. Ter illustratie: enkele dagen geleden werden twee bewakers (politieagenten) van een Koptische kerk doodgeschoten (stuk 14: bericht van de Huffington Post van 1 juni 2015).

Deze elementen bewijzen dat verzoeker een reëel en ernstig risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM wanneer hij zou worden genoodzaakt terug te keren naar Egypte. De verwerende partij kan bovendien niet onwetend zijn over de situatie in Egypte.

2. In samenhang hiermee, wijst verzoeker op artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Over de ernstige veiligheidssituatie van de religieuze gemeenschap van Koptische christenen in Egypte waartoe verzoeker ontegensprekelijk behoort, is echter geen enkel uitdrukkelijk motief te vinden in de bestreden beslissing.

Geen enkele concrete afweging werd kennelijk uitgevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij diende hiervan nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn, gelet op de uiteenzetting en bewijzen gevoegd in en aan de aanvraag tot machtiging van verblijf. Bijgevolg diende de verwerende partij te motiveren waarom de situatie van Koptische christenen in Egypte een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg zou staan. Hieruit zou blijken dat de verwerende partij rekening hield met deze elementen, onder meer in het licht van artikel 3 EVRM.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat de gegeven motivering in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk wordt verklaard, verzoeker geen enkel inzicht geeft in de motieven van de verwerende partij om ondanks de problematische situatie van koptische christenen een verwijderingsmaatregel op te leggen. Men stelt in deze beslissing enkel dat de “algemene toestand in Egypte” geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken, zonder deze “toestand” concreet te overwegen.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd.”

4.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991– net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14 § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2015 haar betekend op 8 juni 2015, wat de verzoekende partij in geen geval betwist.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij zowel bij de Dienst

Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord en zij ook naar aanleiding van het door haar ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake haar asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid had haar grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zeer duidelijk heeft verwezen naar de veiligheidssituatie van Koptische christenen in Egypte. Ze stelt in dit verband dat zij omwille van haar geloof ernstige problemen heeft ondervonden in haar thuisland en betoogt dat het dan ook onverantwoord is in het licht van artikel 3 van het EVRM om in dergelijke levensbedreigende omstandigheden de verplichting op te leggen naar Egypte terug te keren. De verzoekende partij voert aan dat voormelde bedreigingen reëel zijn en wijst op een Resolutie van het Europees Parlement over de situatie in Egypte evenals op verschillende krantenartikels. Ze betoogt dat deze elementen bewijzen dat zij een reëel en ernstig risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer zij zou worden genoodzaakt terug te keren naar Egypte.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 juni 2015. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, getroffen op dezelfde dag als de bestreden beslissing, reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 omtrent het gegeven dat de verzoekende partij Koptische christen zou zijn en artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.10.2012, werd afgesloten op 19.02.2014 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede aanvraag ingediend op 1.04.2014 werd afgesloten op 18.04.2014 met de beslissing ‘niet in overwegingname’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (...)

Betrokkene beweert dat hij een koptisch Christen zou zijn en dat hij in het verleden reeds, omwille van zijn geloof, ernstige problemen zou hebben ondervonden in zijn thuisland. Hij zou reeds verschillende malen bedreigd zijn en zou ook om redenen van geloofsovertuiging zijn land hebben moeten ontvluchten. Dat voormelde bedreigingen reëel zouden zijn, zou eveneens blijken uit de Resolutie van het Europees Parlement over de situatie in Egypte.

Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar zijn land. Betrokkene voegt ter staving de Resolutie van het Europees Parlement toe. Betrokkene verwijst in dit kader ook naar de actuele toestand voor christenen in Egypte en verwijst hiervoor naar verschillende krantenartikels, met name de artikels uit Gazet Van Antwerpen dd 16.02.2015, Foxnews 05.05.2015 en 06.04.2015 en de huffington Post dd 01.06.2015.

Wat betreft de verwijzing naar de Resolutie van het Europees Parlement en naar de actuele situatie voor christenen in Egypte, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Egypte en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen

onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden."

De Raad stipt aan dat uit de hoger weergegeven motivering wel degelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de opgeworpen elementen zoals het gegeven dat zij omwille van haar geloofsovertuiging bedreigd zou zijn en haar land heeft moeten ontvluchten en dat de gemachtigde daarbij ook heeft gemotiveerd omtrent de bijgebrachte krantenartikels en de Resolutie van het Europees Parlement evenals artikel 3 van het EVRM. Uit de hoger weergegeven concrete motivering blijkt dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat voormelde elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Egypte en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De gemachtigde heeft er in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 op gewezen dat de RvV in dergelijk geval constateert dat hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. Vervolgens wordt in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 aangaande artikel 3 van het EVRM geconcludeerd dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie en de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM dus niet volstaat om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld zou worden dat de algemene toestand in Egypte geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken zonder deze toestand concreet te overwegen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de gegeven motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf haar geen enkel inzicht geeft in de motieven van de gemachtigde om ondanks de problematische situatie van Koptische christenen een verwijderingsmaatregel op te leggen, wijst de Raad erop dat de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of een verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat zij Koptische christen zou zijn en artikel 3 van het EVRM, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 180 581, en werd verworpen op 22 augustus 2018 bij arrest met nummer 208 021.

De Raad stelt overigens vast dat uit voormelde onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat de eerste asielaanvraag, ingediend op 17 oktober 2012, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten op 19 februari 2014 met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming. Alhoewel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder discussie erkent dat de verzoekende partij behoort tot de religieuze gemeenschap van de Koptische christenen, wordt aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat haar asielrelaas geheel ongeloofwaardig is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar problemen die zij reeds in het verleden in haar thuisland heeft ondervonden omwille van haar geloof, om nu te stellen dat zij omwille van deze problemen het gevaar loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder blijkt uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar dat het CGVS benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de

discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het CGVS wijst erop dat uit de informatie waarover beschikt wordt blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het CGVS stelt dat hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, is toegenomen, het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt is gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Verder oordeelt het CGVS dat uit dezelfde informatie blijkt dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Het CGVS besluit dat hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, evenwel niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het CGVS concludeert dat de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade in concreto dienen te worden aangetoond en dat de verzoekende partij hieromtrent in gebreke blijft. Daarnaast stelt het CGVS dat, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Het CGVS vervolgt dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo stelt het CGVS dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, weliswaar blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen; dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president; dat hierbij ook burgerdoden vielen onder de betogers dat er recent enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger geviseerd werden. Het CGVS stelt dat dit type geweld zich echter in de Sinai concentreert en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft; dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten; dat het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard is en dat de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is. De Commissaris-generaal is na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Gelet op het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 november 2013, als de Raad bij arrest met nummer 118 886 op 14 februari 2014, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd aan de verzoekende partij, werd dus de persoonlijke vrees van de verzoekende partij reeds getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er reeds geantwoord op de elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Hierbij wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing nog wordt aangegeven dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij, ingediend op 1 april 2014, werd afgesloten door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op 18 april 2014 met de beslissing 'Niet in overwegingname', haar betekend op 22 april 2014.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (supra) om zijn privé-, gezins- en familieleven te staven.

In hoofdzaak wijst verzoeker erop dat hij reeds in België verblijft sinds 2009. Sindsdien heeft hij België niet meer verlaten en trachtte hij hier een legaal verblijf te bekomen. In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie hij hechte banden heeft. Verzoeker heeft in België langdurig gewerkt en bijgedragen aan de samenleving. Strafrechtelijke feiten werden door verzoeker nooit gepleegd.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Verzoeker kan zich derhalve beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z.

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- *De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;*
- *En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.*
(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat handelt over het gezins- en familieleven van verzoeker.

De situatie van verzoeker is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de uiteenzetting en de bewijzen gevoegd in en aan de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel (artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier dit echter het geval is. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat de gegeven motivering in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geenszins volstaat. Huidige beslissing betreft immers een verwijderingsmaatregel en geen aanvraag tot machtiging van verblijf. Bovendien ontslaat dit de verwerende partij niet om de motieven steeds in de desbetreffende beslissing zelf uitdrukkelijk op te nemen. Er is bovendien geen enkele verwijzing opgenomen in de verwijderingsmaatregel naar de motivering in de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

4.2.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar tweede middel onder meer de schending aan van artikel 47 van het Handvest. Met haar louter theoretisch betoog zet zij echter niet concreet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt en in welke mate haar recht op een doeltreffende

voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie geschonden zou zijn. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij verwijst naar het feitenrelaas in haar aanvraag om machtiging tot verblijf om haar privé-, gezins- en familieleven te staven en geeft in dit verband aan dat zij reeds in België verblijft sinds 2009. Ze stelt dat zij in die tijd een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij langdurig in België heeft gewerkt en bijgedragen aan de samenleving en dat de duurtijd, aard en intensiteit van haar verblijf een sterke en intense binding met België impliceert. Ze betoogt dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over haar gezins- en familieleven.

De Raad wijst er vooreerst op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij met haar theoretisch betoog in geen geval concreet uiteenzet waaruit haar familieleven bestaat. Ook het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing omtrent het bestaan van enig gezinsleven in België. Zo blijkt uit de vragenlijst van 22 oktober 2012 die de verzoekende partij invulde bij haar inschrijving als asielzoeker dat zij niet aangaf familie te hebben in België. Bij haar verklaring meervoudige asielaanvraag van 4 april 2014 gaf zij aan dat er sinds haar laatste asielaanvraag geen wijzigingen zijn geweest in haar familiale situatie. In de mate dat zij zou wijzen op een gezinsleven die zij heeft ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 december 2014, stelt de Raad vast dat uit de synthesesnota van 26 maart 2015 bij de onontvankelijkheidsbeslissing van 26 maart 2015 blijkt dat hierover werd gesteld dat betrokkene niet aantoonde welke familieleden er van hem in België zouden verblijven en waarom de eventuele afwezigheid van familieleden hier een verwijdering zou verhinderen en dat zij bovendien tijdens haar asielprocedure verklaarde dat haar ouders en vier broers en zussen nog in Egypte zouden wonen. In de

onontvankelijkheidsbeslissing van 26 maart 2015 zelf werd geoordeeld dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar privéleven, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 8 juni 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, getroffen op dezelfde dag als de bestreden beslissing, reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 omtrent het verblijf, artikel 8 van het EVRM evenals de tewerkstelling en de integratie het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 17.10.2012, werd afgesloten op 19.02.2014 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede aanvraag, ingediend op 01.04.2014, werd afgesloten op 18.04.2014 met de beslissing ‘Niet in overwegingname’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 22.04.2014.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan één jaar en vier maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan één maand voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.”

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hij ter staving zijn arbeidskaart C, een arbeidsovereenkomst en loonbrieven voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene reeds verschillende jaren in België verblijft, dat hij zeer goed geïntegreerd zou zijn in de maatschappij, dat hij zich aangepast zou hebben aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten, dat hij zijn hele leven in België uitgebouwd zou hebben, dat hij veelvuldig Nederlandse taallessen volgde, dat hij de Nederlandse taal zeer goed machtig zou zijn, dat hij volop zou participeren aan het sociale en economische leven, dat hij in het bezit was van een arbeidskaart C, dat hij een trajectovereenkomst zou afgesloten hebben met de VDAB voor de opstart van een intensieve begeleiding naar werk, dat hij lange tijd tewerkgesteld zou zijn geweest als hulpkok in een restaurant, dat hij in dat restaurant zou mogen blijven werken en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een arbeidskaart C en een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor werklieden voor onbepaalde tijd en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit voormelde onontvankelijkheidsbeslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het langdurig verblijf, het privéleven evenals artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat er hoe dan ook een belangenweging werd doorgevoerd en de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de privérelaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verzoekende partij toont niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, te meer nu elders in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 wel degelijk rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf, tewerkstelling en haar integratie waarbij werd geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, wat betekent dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoekende partij gaat echter niet concreet in op deze omstandige motivering over haar langdurig verblijf evenals de tewerkstelling en haar integratie zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de gegeven motivering in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk wordt verklaard, geenszins volstaat omdat huidige beslissing immers een verwijderingsmaatregel betreft en geen aanvraag tot machtiging van verblijf, herhaalt de Raad dat de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de onontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of een verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2015 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 180 581, en zoals reeds werd opgemerkt, werd verworpen op 22 augustus 2018 bij arrest met nummer 208 021.

In zoverre de verzoekende partij nog opmerkt dat de gegeven motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing de gemachtigde niet ontslaat om de motieven steeds in de desbetreffende beslissing zelf uitdrukkelijk op te nemen en stelt dat er bovendien geen enkele verwijzing opgenomen is in de verwijderingsmaatregel naar de motivering in de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht omvat (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat hieruit lijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging is gebeurd. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden haar privéleven niet van aard is om haar toe te laten in België te verblijven en haar dus een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad tevens gelden dat artikel 13 van

het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (cf. RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van voormeld artikel 74/13 valt. Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt in die zin dat in het verwijderingsbesluit zelf omtrent dit artikel moet worden gemotiveerd. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de voormelde bepaling opgesomde elementen. In dit verband merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de synthesesnota van 12 oktober 2015, waarbij als beslissing ook een bijlage 13 wordt aangegeven, rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand waarbij wordt gesteld dat er hierover 'geen elementen' zijn.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij in geen geval de vaststelling van de gemachtigde betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat het niet onredelijk lijkt van de gemachtigde om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. In de meest ondergeschikte orde, brengt de verzoekende partij een vierde middel voor indien zou worden geoordeeld dat geen schending moet worden weerhouden van alle bovenstaande wetsbepalingen.

Aan de verzoekende partij werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”. De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet. Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet, kan de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien de bevoegde zou beslissen deze wetsbepaling toe te passen (hetgeen een discretionaire bevoegdheid is), staat zij voor een tweede keuze. De termijn van het bevel om het grondgebied te

verlaten dient, conform artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet, te worden vastgesteld op een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn:

“In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid is bijgevolg tweeledig:

- Men kan toepassing maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet;
- En, zo ja, kan men een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn bepalen.

2. Deze bepalingen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid beslist een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder enige termijnbepaling.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om zowel te bepalen of toepassing worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet en vervolgens de termijn hiertoe te bepalen;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. De bevoegde overheid heeft in casu geopteerd voor zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet als voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Tweemaal neemt men de voor de verzoekende partij meest ingrijpende maatregel.

De bevoegde overheid is hierom gehouden haar keuzes, op basis van haar discretionaire bevoegdheid, uitdrukkelijk en afdoende te motiveren.

Elke motivering ontbreekt echter.

A. Waarom heeft de bevoegde overheid in casu toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet?

De vaststelling dat eerder geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert namelijk niet dat de toepassing van dit wetsartikel als een automatisme moet worden aanzien, aangezien de bevoegde overheid over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt.

B. Bovendien blijkt evenmin waarom in casu werd geopteerd voor het opleggen van geen enkele termijn, terwijl de bevoegde overheid evenzeer kon opteren voor een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen. Dat men aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg heeft gegeven, kan eveneens dienend zijn om een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen. Ook hierover ontbreekt aldus elke motivering.

4. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke overwegingen deze beslissing werd genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Het komt bovendien noch verzoeker noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om te gissen achter de motieven van de verwerende partij.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, gelet op artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet."

4.3.2 De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde in casu heeft geopteerd voor zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° vreemdelingenwet als voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en men dus tweemaal de voor de verzoekende partij meest ingrijpende maatregel neemt. Ze voert aan dat de vaststelling dat eerder geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten niet impliceert dat de toepassing van dit wetsartikel als een automatisme moet worden aanzien, aangezien de bevoegde overheid over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt. Ze stelt dat niet blijkt waarom *in casu* werd geopteerd voor het opleggen van geen enkele termijn, terwijl de bevoegde overheid evenzeer kon opteren voor een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij onder haar derde middel uitsluitend kritiek uit op de motivering aangaande de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt de verzoekende partij niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat zij niet lijkt gedaan te hebben.

Bovendien wijst de Raad op het arrest nr. 238.569 van de Raad van State van 20 juni 2017 waarin wordt gesteld wat volgt: "Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, "de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven". Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij bijgevolg het grondgebied moet verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts "binnen een bepaalde termijn" uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter in geen geval dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt.

De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van hetzelfde artikel bepaalde "normale" termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn", doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, "zolang

de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering". Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek." Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek.

Het derde middel is bijgevolg onontvankelijk.

4.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU